

Gardenē tiksies ar vadītāju

Auru pagasta Gardenē pirmdien, 15. augustā, pulksten 18 pie Gardenes pamatskolas notiks Dobeles novada domes priekšsēdētāja Ivara Gorska tikšanās ar iedzīvotājiem. Tās laikā ikviens varēs pašvaldības vadītājam uzdot interesējošos jautājumus.

Plānots, ka, lai informētu iedzīvotājus par aktualitātēm novadā, plānotajiem un paveiktajiem darbiem, kā arī uzklautu viņu viedokli, problēmas un ierosinājumus, šādas tikšanās notiks arī citos novadu pagastos.

Fotografēties un ziedo labdarībai!

Lauksaimniecības kooperatīvā sabiedrība «LATRAPs» šogad pavasarī aicināja savus biedrus iesaistīties nebijušā akcijā – iesēt kādā no saviem laukiem saulespuķes. Saulespuķe ir arī dziedināšanas, brīvības un miera simbols, tāpēc, audzējot šos augus, tiek stiprinātas mūsu vērtības – darīt skaistu Latviju un palīdzēt tiem, kuriem to vajag visvairāk.

Vēl aprīlī organizācijas biedriem tika dāvinātas saulespuķu sēklas, ko iesēt vietās, kur viegli piekļūt garābraucējiem saulespuķu ziedēšanas laikā. 70 saimniecībās ar šiem augiem ir apsēti teju 84 hektāri zemes visos Latvijas reģionos. Tās pašlaik krāšņi zied.

Ikviens tiek aicināts saulespuķu laukos fotografēties un dalīties sociālajos tīklos ar bildēm, izmantojot akcijas tēmturus (#LATRAPsziedo, #LATRAPsziedot.lv, #daram_labu). Var ne tikai sevi iemūžināt starp krāšņajiem ziediem un tos griezt, bet pēc tam arī veikt labo darbu un sniegt savu atbalstu ziedot.lv labdarības projektam «Cilvēkos ir spēks». Proti, akcijas lauka malā atrodami informatīvi materiāli ar QR kodu, kas «aizved» uz ziedot.lv, kur var ērti izvēlēties ziedošanas apmēru.

Lai atrastu laukus, kas piedalās akcijā, ir pieejama karte https://ej.uz/latraps_ziedo_saulespuķes_2022, laukus var atrast arī ievadot aplikācijā «Waze» «saulespuķu lauks».

Arī Dobeles novada teritorijā ir aplūkojami labdarības akcijas ietvaros iesētie saulespuķu lauki. Saskaņā ar akcijas organizatoru informāciju mūspusē aktivitāti atbalstījuši: Armands Jankevics (z/s «Pauguriši» Krimūnu pagastā), Ainārs Meiers (z/s «Mazbaldonas» Penkules pagastā), Gatis Rāviņš (z/s «Muldas» Bikstu pagastā), Juris Lazdiņš (z/s «Lazdiņi» Krimūnu pagastā), Valters Bruss (z/s «Strazdi» Tērvetes pagastā), Mudīte Vaitkeviča (z/s «Mārtiņi» Jaunbērzes pagastā), Alvis Grickevičs (z/s «Osīši» Augstkalnes pagastā), SIA «Agrar Union» (Krimūnu pagastā).

Indra Cehanoviča

Sapnis par lauku māju, kas piepildījies īlē

(Sākums – 1. lappusē)

Laiks, kad viss kļūst skaists

Līva gan smejojot iesaka nebraukt skatīties īpašumus «zelta stundas» laikā, jo tad viss izskatās ļoti skaisti, kas padara ikvienu vietu par kaut ko burvīgu.

– Šeit tieši saulriets pārspīdēja visam īpašumam, kas lika šajā vietā vienkārši iemīlēties. Un tā nu sanācis, ka esam «Graču» saimnieki no 2021. gada jūlija.

Mēs paši nākam no lauku apvidus, taču neesam vietējie, mums pat radi šeit nedzīvo. Uz Īles pusi mēs jau patiesībā sen braucam, apmēram sešus gadus. Gan sēņojam, gan izbūvējam dabu. Mums šeit ļoti patīk, jo te ir unikāli – ja visur Zemgalē ir līdzens un lauki, Īles puse ir savdabīga. Te ir reljefs, braucot uz visām pusēm.

Centrālā ēka pagastā

«Zemgale» interesējās, kāds tad sākotnēji izskatījās «Graču» īpašums. Līva atbildēja:

– Zāle līdz padusēm, nesakopts un māja sliktā stāvoklī. Taču kaut kas sirdī «iekrita» tajā brīdī, turklāt vieta vēl...

Mēs jau neko par šo vietu īsti nezinājām. Interesanti sanāca, kā iepazīties ar kaimiņiem Kristīni, kura dzīvo pāri ceļam, krietni tālāk aiz mums. Dzīvo arī tikai pa vasarām, līdzīgi kā mēs. Tagad esam lielas draudzēnes!

Tieši viņa bija tā, kura spēja man pastāstīt par «Graču», kā izrādās, lielo vēsturi. Oriģināli to ir cēlis kalējs. Mēs spriežam, ka tas varētu būt ap 1938. gadu, jo uz klēts ēkas šis gadskaitlis ir attēlots. Nedaudz tālāk aiz mājas, aiz ceļa līkuma, viņam ir bijusi smēde. Kaimiņiene bērībā ar māsām pa šo smēdi esot dzīvojušas, viņa pat pazina šo kalēju. Tas ir tik interesanti, ka tev kaimiņos ir cilvēks, kurš spēj pastāstīt vairāk par vietu, kurā tu šobrīd dzīvo.

Šī ēka, kurā arī mēs mitināmies, esot bijusi centrālā māja. Šeit esot bijis telefons, visi nākuši uz šejieni zvanīt. Te ir arī visām apkārtnējam mājām pastkastītes. Cilvēki šeit ir mainījušies, īpašnieki arī nākuši un gājuši, tāpēc varētu teikt, ka šī ēka ir arī piedzīvojusi tādu kā norietu.

Kaimiņiene man stāstīja – kad ziemā gājusi ar suni staigāt (pagājušā gadā mēs šeit pavisam maz atbraucām), redzējusi, ka pie durvīm, pie mājas fasādes, ir pielikts Adventes vainags. Pie sevis viņa esot nodomājusi – beidzot kārtīgi cilvēki šeit būs! (Smejas.)

Atgriezt enerģiju

Līva arī stāsta, ka par Īles pagasta «Gračiem» uzzinājusi daudz ko jaunu. Senos laikos īpašuma teritorijā, lielajā pļavā, esot

rikotas balles, uz kurām pat no Rīgas cilvēki speciāli braukuši.

– Dzīve kādreiz šeit ir kūsājusi. Tāpēc arī mēs cenšamies to enerģiju šeit atkal atgriezt ar savām aktivitātēm. Piemēram, šogad lielā kompānijā «Gračos» svinējām Jāņus. Bija trīs dienas ilgs liels pasākums (smejas)!

Tāpat arī «Māju kafejnīcu dienas». Kaut kur izlasīju, ka tādas Dobeles novadā arī būs. Pati nekad tajās neesmu piedalījusies, bet apmēram sava ideja un nojausma, ko tas varētu nozīmēt, man bija. Prasu kaimiņienei – piedalīsimies? Viņa uzreiz – nu ja! Tā arī veiksmīgi tās aizvadījām.

Kā «Zemgale» noskaidroja, «Māju kafejnīcu dienās» laikapstākļi nelutināja nevienu. Par to, kā nācās tiem pielāgoties, Līva stāsta:

– Jā, laikapstākļi mūs pārsteidza nesagatavotus. Kad sapratām, ka viesus sagaidīt plānotajā vietā, kura bija ārā, nevarēs, radās ideja par viesu uzņemšanu klētī. Sākotnēji padomāju, cik gan daudz laika būs nepieciešams, lai tur esošo sienu «izmētātu» pa vietām? Sapratu, ka tas būs ātri, un tapa ļoti laba vieta. Salikām galdus, uzklājām baltus galdautus un skaisti noformējām. Manuprāt, izdevās pavisam skaisti!

Vieta, kura šeit tā ir radīta

Arī «Zemgalei» izdevās ielūkoties klētī, kur tika uzņemti viesi jau iepriekš minētajā pasākumā. Manāms, ka saimniekiem ar gaumi ir viss kārtībā. Vieta atspoguļo lielisku autentiskumu – ar smaržojušu sienu, koka galdiem, vāzēs saliktām pļavas vēltēm. Līva teic, ka aktivitātes ar to vēl nebeigsies.

– Pati mācos par pirtnieci Lielvārdes pirts ūdens skolā, tāpēc jau brīvdienās mums būs tāds kā slēgtais Rasas dienas pasākums latviskā garā. Siesim ozolslotiņas, atdosim godus ozolam.

Tāpat jau šogad piedalījāmies Dobeles novada rīkotajā Grantu konkursā. Diemžēl netikām izvēlēti, taču noteikti nākamgad rakstīsim jaunu projektu. Gribas šo vietu attīstīt, taču saglabāt arī to «tikai mūsu vietas» sajūtu.

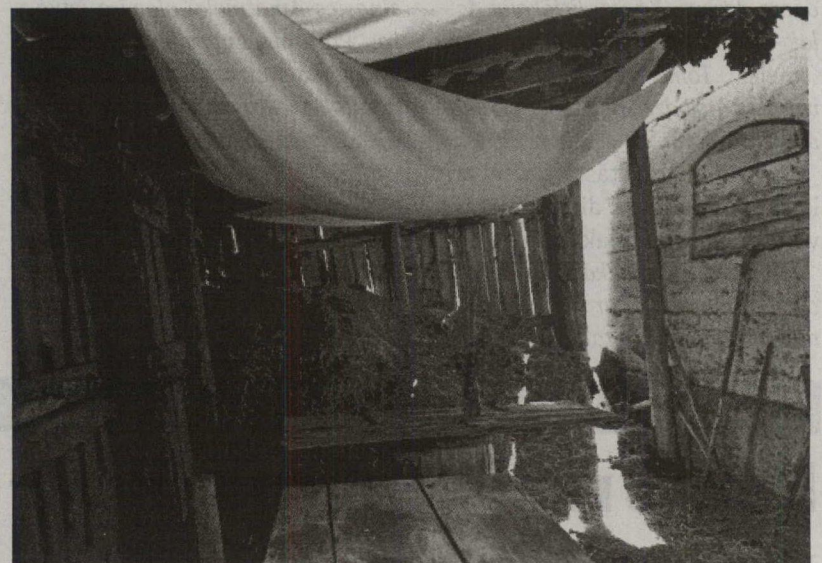
Par sākotnējo īpašuma iegādāšanās nolūku viņa teic:

– Mājas koncepts mums ģimene bija vien tāds, lai tā būtu brīvdienu māja, kur ziemā varam atbraukt, bet vasarā jau vairāk laika šeit pavadīt, palikt pa nakti. Jelgava jau nav tik tālu, var izbraukāt.

Sākumā, kad atnācām, es iegāju telpās ar pavisam mazu cilvēciņu uz rokām un nodomāju – nē, es tajā mājā savu kāju nesperšu! Jaucam visu nost un sākam visu no sākuma! Tad tu padzīvo šeit, saproti, ka vieta te tā ir radīta, un tu nevari tā ņemt un visu nojaukt. Pagaidām tas kopējais koncepts te tikai rodas.

Dzīvojamā māja.

Klētī tika aizvadītas «Māju kafejnīcu dienas», kuru laikā interesentiem bija iespēja nogaršot pašu gatavotu plovu, vegāniskas uzkodas un nobaudīt kūkas.

Tāpat arī visi saka par ābelēm un krūmiem – padzīvojiet divus gadus, aprādīsiet, kā viss izskatās, un tad zāgējiet. Piekrītu, uzreiz tā nevar.

Par mājas agrāko izskatu, Līva stāsta:

– Dzīvojamā ēka bija apsista ar papi. Abonēju arī žurnālu par lauku mājām, kur tieši bija sacīts, ka labākais, ko var izdarīt, ir nopļest papi! Kamēr bērns gulēja, gāju visu pļest nost (smejas). Tagad teikšu, ka tā pat man patīk labāk.

Tik vien aršanas?

Viņa arī atzīst, ka augstākā izglītība un darbošanās būvniecības nozarē ļoti palīdz senās mājas atjaunošanā. Tāpat arī viss, kas līdz šim izdarīts īpašumā, ir veikts pašu rokām, ne ar īpašu speciālistu palīdzību.

– Dārzu gan uzart palīdzēja lauksaimnieks, kurš strādāja blakus esošajā laukā. Man ir liels prieks, ka ar visiem apkārtnējiem esmu sadraudzējies, mums ir labas attiecības.

Nemot vērā, kādi pasaules notikumi šobrīd notiek, sapratu, ka pamata prasmju man īsti nav. Piemēram, kā izaudzēt kartupeļus, saskaldīt malku, iekurināt krāsni. Tāpēc nolēmu, ka jāstāda kartupeļi. Tāpat arī gribas savam bērnam piedāvāt pašu audzētu dārza velti.

Līva šajā saistībā «Zemgalei» pastāstīja kādu amizantu stāstu.

– Kad nolēmām audzēt kartupeļus, palūdzu, vai nevar uzart man kartupeļu stādīšanai zemi. Kā

jau teicu, esam labi sadraudzējies, tāpēc lauksaimnieks piekrita, sakot, ka vien lai ar mietņiem «atlieku» vietu, cik daudz vajag art. Es, protams, atzīmēju, vismaz, kā man šķita, lielu gabalu, kurš tad tiks apstādīts.

Dienā, kad traktorists atbrauca, viņš uz mani savādi paskatījās un izbrīnīts prasīja – tik vien? Es vēl nodomāju – ko nozīmē «tik vien»? Tā jau esmu atzīmējusi lielu gabalu! Viņš izrāva manis iestumto mietu no zemes un pārlika desmit lielus soļus tālāk. Tā man tika uzarts liels gabals, taču jāatzīst, ka visā netika sastādīti kartupeļi, jo zinu, ka mēs kā ģimene nemaz tik daudz nespējam apēst (smejas).

«Graču» saimniece arī teic, ka uzartais gabals bijis tik liels, ka pat visu izravēt esot bijis grūti, kaut gan jaunākais saimnieks visā procesā arī esot piedalījies.

– Jā, Augusts mums piedalās visos mājas darbos. Šobrīd viengadnieks ir kārs uz visu apkārt notiekošo, tāpēc mēs ar dzīvesbiedru uz maiņām darām darbus.

Noslēgumā «Graču» mājas saimniece smejojot teic, ka lauku māja ir arī kā sporta zāle – tu nepārtraukti atrodi kustību. Gandarījuma sajūta par padarīto rodas uzreiz.

– Lai gan esam tikai pašā sākumā ar atjaunošanu un sakopšanas darbiem, tomēr es ceru, ka šeit atgriezoties pēc pieciem gadiem, būs vērojamas lielas pārmaiņas, – noteic Līva Brūvere.

Ieva Laizāne
Autores foto